

Franckesche Stiftungen zu Halle

Pauli Manutii Epistolarum Libri XII

Manuzio, Paolo

Lipsiæ, Apud Johann. Herebord. Klosium, Anno 1707.

VD18 11417161

Iacobo Grifolo, Romam. Epist. XLI.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

urn:nbn:de:obv:ha33-1-198567

quæ etsi me incredibiliter delectant, texta verbis elegantissimis, plenissimæq; amoris, & suavitatis: tamen ego te meâ cz usâ à gravissimis studiis ad nugas vocari nolo. Satis me habere abs te putabo, si & meas tibi esse redditas, & tibi, ut cupimus, esse intellexero. Utrumq; Octavius noster, quod & tui studiosissimus est, & nostri amantissimus, cum libenter, tum diligenter efficiet. Vale. Venetiis.

JACOBO GRIFOLO,
ROMAM.

EPIST. XLI.

Respond. officiosæ epistolæ Grifoli, & quanquam is prior scripseris, non tamen se concesserum ait, ut in amando vincatur: Deinde causam affert, cur passus sit, se in hoc officio ab ipso anteverti. Tertiò rerum suarum statum meliorem esse scribit, quàm fuit. Quartò Ciceronem se maximâ diligentia editurum promittit, licet omnes mendas nequeat tollere. Deniq; hortatur illum ad crebras literas scribendas.

Form. Promittendi aliquid, sed cum conditione. Hoc de me spondeas &c. (A)

Form. Scribere de rebus novis. Ibi. Omnium quî hic sumus, ea ratio fit. (B)

Quod tu, homo occupatus; prior ad me literas misisti; hâc sanè es affecurus, ut officii plus apud te residere consteat; illud assequi nequaquam potuisti, ut amoris plus, quàm in me est, in te esse, concedam. Atque ego ne in officio quidem passus essem

essem ut anteverteres, nisi me scribere cupientem non occupatio mea, quæ tamen summa est, sed cura tuorum mandatorum impedisset. Scis, antequam discederes, quæ de re sermonem inter nos habuimus; cum tu, ut eam susceperem, à me petens ostendisti, quantum & fidei, & diligentiae tribueres meæ. In quo ego opinionem tuam ne fallerem, operam dabam. Itaque te profecto, cum intelligerem, quantum damni fecissem, adempta mihi duæ consuetudinis usus: cumque id omnino literis mittendis refarcire vellem; tam diem e die expectans, ut aliquid ad te de tuo negotio, cuiusmodi tu velles, possem scribere, in maximo desiderio me sustinebam. Nunc, quoniam ejus rei ne vestigium quidem apparet in epistola tua; siue quod, à quo tempore discessisti, ut illud consilium abjiceres, rationes tuæ tulerunt; siue quod, eodem animo cum effuses, committere, tamen literis nihil voluisti, quod elatum nocere tibi posset: puto me non incommodè esse facturum, si, quam tu rem in tuis literis intactam omisisti, ego item in meis silentio prætermittam. Quod scire vis, rerum mearum status hoc tempore qui sit: ne te multis morer, is est, quem reliquisti; paulo etiam melior, quam reliquisti. Nam & domestica quædam sanavimus; & eum, de cujus acerbitate queri solebam, ita facilitate quædam nostra, atque obsequio mitigamus, ut penè dulcis esse videatur. De Ciceronis editione, (A) hoc de me spondeas, atque etiam in te recipias licet, ut diligentia, confirmes, me non esse usurum multo minore, quam qui in hoc genere laudantur. Hactenus

con-

con
trā.
debe
bus
luer
dici
sine
funt
juss
quā
mag
splen
rimu
muli
possi
esse
horu
me a
bere
vent
Mag
ad id
aut
eo ra
nos
peri
bus
ne n
ptio
ut a
epi

confido fore, ut præstem; & præstabo certè, nihil ultra. Mihi enim tantum non arrego, neq; arrogare debeo, ut, quemadmodum scribis, eas sordes, quibus veterum scripta sunt fedata, putem omnes eluere me posse. Magni id esset ingenii, magni iudicii: quibus ego rebus & indigeo, & si abundem, sine liberis tamen antiquis nihil audeam, Qui mihi sunt omnino multi; sed neq; quot velle, neq; cuiusmodi. Conjectura autem intellexi, & didici, quàm sæpe sint fallaces. Neque bonos libros ulla, magis labe inquinavit. Quibus nunc in veterem splendorem, atque integritatem restituendis, plurimum mihi est negotii, & erit, ut puto, post me, multis: ut inde laudis materies deesse nunquam possit. Te; rogo, ut antiquiorem librum, si tibi istic esse reseiveris, si prece ipse, aut pretio non potes, aliorum auferas gratia. Literas autem, quàm valdè me amas, tam sæpe mittes. Nam & otii puto te habere: quantum velis; & argumentum Romæ venti deesse non potest. Mihi utrumque minus est. Magnis enim districtus occupationibus, tempore ad scribendum non habeo satis. (B) Argumentum autem unde sumam, cum omnium, qui hic sumus, eo ratio sit, ut, rerum novarum si quid aliunde ad nos affluxit, de eo nec scribere, nec loqui sine gravi periculo possimus? Relinquitur, ut privatis de rebus possim scribere. Sed hoc quoque genus vereor, ne me deficiat. Rarò enim solet accidere, quod scriptio dignum sit. Quapropter, quoties ita eveniet, ut à negotiis liceat discedere; properabo statim ad epistolas. Quod eo libentius faciam, si tu mihi sen-